

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΡΟΛΑΝ ΤΟΥΤΑΙΝ : Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ!

(Μιά ενδιαφέρουσα βιογραφία αυτού του πασίγνωστου «γόητος» γραμμένη από τον Άλμπερ Γκαλάν.

Ο Ρολάν Τουταίν είνε από τους λίγους «αστέρας» πού δούκισαν όλες τις χαρές του κόσμου. Ποτέ δέν έμεινε πεινασμένος, ποτέ δέν γνώρισε τή φτώχεια και ίκανοποιούσε πάντα όλες τις επιθυμίες του. Αυτός ο «γόης» του γαλλικού κινηματογράφου είνε από εκείνους τους εύτυχεις θνητούς πού γεννήθηκαν μέσα σέ μιá χρυσή κούνια και ανατράφηκαν μέ τις φροντίδες τής μοίρας των. «Ό,τι και νά κάνουν, όσο κι' αν είνε απρόσεχτοι, όσο κι' αν διακινδυνεύουν τήν ζωήν τους, ή τύχη τους ακολουθεί βήμα πρὸς βήμα και τους χαρίζει τ' αγαθά της. Γεννήθηκαν γιά νά είνε εύτυχημένοι.

Κι' αλήθεια, ο Ρολάν Τουταίν έφτασε ως αυτό τὸ μεσουράνισμα τής δόξης του χωρίς νά κάνη καμμιά αξιοσημείωτη προσπάθεια.

—'Ητο αρκετό, μου εξωμολογήθηκε, νά επιθυμήσω κάτι γιά νά τὸ ἴδω νά πραγματοποιηθῆ. Θέλετε μήπως ένα παράδειγμα; Όρίστε το : Όταν θρισκόμουν στὸ Καναδά μαζί με τήν Μπηάνς Μοντέλ κουραζόμουν υπερβολικά ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν Ἀμερικανίδων θαυμαστριῶν μου. Αὐτὲς ἡ γυναῖκες με περίμεναν στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου, φλυαροῦσαν μεγαλοφώνως κι' ὅταν με βλέπαν νά ἐμφανίζωμαι μοῦ ριχνόντουσαν και με τρελλαίνανε με τις παρακλήσεις τους και τις ἐκδηλώσεις τής ἀφοσιώσεώς των.

Κόντευα λοιπὸν ν' ἀρρωστήσω ἀπὸ τὴ στενωχῶρια μου και ἀσφαλῶς αὐτὴ ἡ περιπέτειά μου θά εἶχε ένα πολὺ ἀσχημο τέλος, ἀν, ὅπως σᾶς εἶπα, δέν με βοηθοῦσε ἡ τύχη μου. Στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ἦρθε και κατέλυσε ένα σημαῖνον πολιτικὸ πρόσωπο, τὸ ὁποῖο φρουροῦσαν ἑκατὸ μυστικοὶ ἀστυνομικοί. Οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ ἀπηγόρευαν τὴ συγκέντρωσι τῶν γυναικῶν στὸ χῶλ, τοὺς ἀπηγόρευαν τὴν εἴσοδο. Ἔτσι ὅσον καιρὸ ἔμεινα ἀκόμη στὸν Καναδά, ἤμουν πειὰ ἡσυχος και εὐχαριστοῦσα τὴν τύχη μου, πού ἔστειλε ἐκεῖ τὴν πολιτικὴ προσωπικότητα πού σᾶς ἀνέφερα. Χάρης στὸν πολιτικὸ ἐκεῖνο, γλύτωσα ἀπὸ τὰ μαρτύρια τής γυναικείας γλώσσης.

Ἄλλη μιὰ φορά πάλι με εἶχε κυριεύσει ἡ μανία ν' ἀποκτήσω μιὰ δωδεκακύλινδρη λιμουζίνα. Τόση δὲ ἦταν αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία μου, ὥστε πολλές φορές στὸν δρόμο στεκόμουν και χάζευα με τὰ διάφορα αὐτοκίνητα ἢ ἔμενα ὠρες ὀλόκληρες στὰ «σαλόνια» τῶν αὐτοκινήτων. Μὰ ἐδῶ πού τὰ λέμε δέν τολμοῦσα νά διαθέσω ένα σωρὸ χιλιάδες φράγκα γιά ένα αὐτοκίνητο πού θά τὸ θαρύθουν, ὅταν θά τ' ἀποκτοῦσα. Μοῦ ἦταν λοιπὸν ἀρκετὸς αὐτὸς ὁ θαυμασμός. Μιὰ μέρα, ὅμως καθώς περιεργαζόμουν τὴν ἔκθεσι τῶν αὐτοκινήτων, στάθηκα ἔκπληκτος, ἐμπρὸς σ' ένα αὐτοκίνητο, ἀληθινὸ θαῦμα κομψότητος και μηχανικῆς. Τόσος δὲ ἦταν ὁ θαυμασμός μου, ὥστε ἔχεσα πού θρίσκομαι. Δέν ξέρω πόση ὥρα ἔμεινα ἔτσι σάν χαμένος. Ξαφνικά με πλησίασε διακριτικά ένας ἄνθρωπος:

—Μὲ συγχωρεῖτε, μοῦ εἶπε, κ. Τουταίν, πού σᾶς ἐνοχλῶ. Μὰ βλέπω ὅτι τ' αὐτοκίνητο τής μάρκας μας σᾶς ἀρέσει ἐξαιρετικά. Ἄν θέλετε θά μπορούσαμε νά συνηνοηθοῦμε.

Γύρισα και τὸν κύτταξα παραξευμένος. —ὦ, μὴν ἀνησυχεῖτε, συνέχισε ἐκεῖνος. Πρόκειται γιά ένα πρᾶγμα πού δέν θά σᾶς στοιχίση τίποτε. Ξέρω ὅτι «γυρίζετε» τώρα μιὰ ταινία. Ἔ, λοιπὸν θά σᾶς χαρίσω αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο με τὴν παράκλησι μόνον νά τὸ χρησιμοποιήσετε στὸ φιλμ σας και ν' ἀναφέρετε σὲ κάποιον διάλογό σας ὅτι αὐτὴ ἡ μάρκα τῶν αὐτοκινήτων εἶνε ἡ καλύτερη.

Κι' ἐγὼ φυσικά δέχτηκα! Ἔτσι ἀπόκτησα ένα αὐτοκίνητο πού κινούσε ὄλων τὸν θαυμασμό και οἱ ἄνθρωποι πού τὸ ἀντίκρουζαν, στεκόντουσαν και τὸ κυττοῦσαν σάν χαμένοι!

Μὰ ἄς ἐπανέλθω εἰς τὴν βιογραφία μου. Γεννήθηκα στὶς 18 Ὀκτωβρίου τοῦ 1905 στὸ Παρίσι. Ὁ πατέρας μου ἦταν ένας πλούσιος Νορμανδὸς και ἡ μητέρα μου μιὰ πεντάμορφη Κορσικανή.

Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι αὐτὸς ὁ Νορμανδὸς πατέρας μου δέν ἦταν ὁ πραγματικός, ἀλλὰ με εἶχε υἱοθετήσῃ. Ὁ ἀληθινὸς πατέρας μου ἦταν ένας Ἀσιάτης πρίγκηπος πού πέθανε στὸ Παρίσι. Δολοφονήθηκε ἀπὸ κάποιον συνωμότη και ὁ Τουταίν ἀνέλαβε νά μ' ἀναθρέψῃ σάν παιδί του, ἀφοῦ ἄλλωστε αὐτὴ ἦταν και ἡ ἐπιθυμία τοῦ πραγματικοῦ πατέρα μου. Στὴ διαθήκη του πού εἶχε ἀφήσει τὸ ἔλεγε:

«Τὴν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ μου, θέλω νά ἀναλάβῃ ὁ πατέρας γραμματεῦς μου Ἀλφόνσος Τουταίν, στὸν ὁποῖο ἀναθέτω νά διαχειρίζεται τὴν περιουσία μου μέχρι τής ἐνηλικιώσεως τοῦ παιδιοῦ μου. Θέλω ἐπίσης νά εἶνε γι' αὐτὸν ένας σωστὸς πατέρας και γιά νά τὸ προσυλάγῃ ἀπὸ τις ἀντεκδικήσεις τῶν ἐχθρῶν μου νά τοῦ χαρίσῃ τὸ ὄνομά του και νά μὴν τοῦ ἀναφέρῃ, μέχρι πού νά μεγαλώσῃ, τὴν πραγματικὴ καταγωγή του».

Και αλήθεια ὡς τὰ εἴκοσι χρόνια μου δέν ἤξερα αὐτὸ τὸ μυστικὸ τής ζωῆς μου και θασανίζόμουν ἀπὸ τις σκέψεις ὅτι οὐν ἔμοιαζα καθόλου οὔτε τοῦ κ. Τουταίν, οὔτε τής γοητευτικῆς Κορσικανῆς γυναίκας του... Εἶχα μάλιστα τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἤμουν ένα ἔκθετο! Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴ χαρά μου, ὅταν πληροφορήθηκα τέλος ἀπὸ τὸν θετὸ πατέρα μου, ὅτι ἤμουν εἷς πριγκηλόπουλο, ὅτι ἤμουν τόσο πλούσιος πού θά μπορούσα νά κάνω ὅ,τι τρέλλα περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ἀρχισα φυσικά νά μαθαίνω ὅλα τὰ σπὸρ. Μὰ τὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι κανένα δέν τὸ προτιμοῦσα περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλο. Μ' ἄρεσε τὸ κολύμπι, ὅπως τὸ τέννις, τὸ γκόλφ, ὅπως τὸ χόκεϋ, τὸ ποδόσφαιρο, ὅπως ἡ ἵππασία. Ἡ μοναδικὴ λύπη πού αἰσθάνθηκα στὴ ζωὴ μου ἦταν ὅταν πέθανε ὁ θετὸς πατέρας μου. Τότε ἀνέλαβα τὴν προστασία τής μητέρας μου. Λίγα παιδιὰ εἶχαν τὴν εὐτυχία νά ἔχουν μιὰ τόσο καλὴ μητέρα. Ἡ ὡμορφὴ Κορσικανῆ πού ἦταν ἑκατὸ χρόνια μικρότερη ἀπὸ τὸν πατέρα μου ἔμοιαζε μᾶλλον σάν ἀδελφή μου. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔτσι τὴν θεωροῦσα. Εἶχα μεγάλο θάρρος μαζί της και τής ἐξωμολογούμην ὅλες τις τρέλλες μου.

Κι' ἐκείνη μοῦ ἔδινε τότε ένα σωρὸ συμβουλές, χωρίς νά θυμῶνῃ με τις ἀνοησίες μου.

Μιὰ μέρα ὅμως τής ἔδωσα τὴν πρώτη... τρομάρα. Δίχως νά σκεφθῶ καθόλου τής δῆλωσα:

—Θά γίνω ἀεροπόρος. Θέλω νά μένω νά πετάω στὰ σύννεφα. Ἐπειτα ἐλπίζω νά πραγματοποιήσω τὸ ὄνειρό μου.

—Και ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ ὄνειρο, μικρὲ ἀδιόρθωτε; με ρώτησε.

—Νά κάνω τὸν κόσμο νά με θαυμάζῃ γιά τ' ἀκροβατικὰ γυμνάσματά μου:

Ἡ μητέρα μου ἔμεινε ἄφωνη ἀπὸ τὴν ἔκπληξι της. Καί ξαφνικά με πῆρε στὴν ἀγκαλιά της και ἄρχισε νά κλαίῃ. Εἶχε φοβηθῆ ὅτι θά μ' ἔχανε.

Ὡστόσο ἐγὼ δέν συγκινήθηκα ἀπὸ τὰ δάκρυά της. Εἶχα πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασι νά πραγματοποιήσω τὸ σχέδιό μου. Καί γράφτηκα στὴ σχολὴ τῶν ἀεροπόρων. Ἡ σπουδὴς μου διήρκεσαν ἀρκετὸν καιρὸ. Τόσο ὅμως μ' ἄρεσε ἡ ζωὴ τῶν «ἀνθρώπων πουλιῶν», ὥστε οὔτε μιὰ στιγμὴ δέν μετανόησα γιά αὐτὴ τὴ νέα ἰδιοτροπία μου. Οἱ συμμαθηταὶ μου με σεβόντουσαν, γιατί δέν φοβόμουν τὸν κίνδυνο και μ' ἔλεγαν «στραβοκέφαλο», γιατί ἀνελάμβανα τις πιὸ δύσκολες ἀποστολές, παρά τις συμβουλές τους.

Στὴν πρώτη δημοσίαι ἀκροβατικὴ ἐπίδειξι μου στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μπουρζῆ ἀποθεώθηκα κυριολεκτικῶς. Ἐπειτα ἦρθαν ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλην κι' ὅλες ἡ ἄλλες ἐπιτυχίες μου. Πέντε χρόνια διήρκεσε αὐτὴ ἡ ἐνδοξη καριέρα μου. Ἐπειτα ποῦ ἐπρότειναν νά παίξω στὸν κινηματογράφο. Κι' ἐγὼ φυσικά δέν ἀρνήθηκα.

Ἡ πρώτη ταινία μου ἦταν «Οἱ Βιεννέζικοι Ἐρωτες». Κατόπιν ἔκανα μιὰ λαμπρὴ περιοδείαι στὴν Ἀμερικὴ και ὅπως ἤμουν γυμνασμένος και τρελλαινόμενος γιά τὸν χορὸ και τις ἀκροβατικὲς ἐπιδείξεις ξετρέλλαινα τοὺς γιάγκηδες. Ὑστερα «γύρισα» τὸν «Ρουλταμπὴ Ἀεροπόρο», τὴν «Γυναῖκα τῶν Ὀνείρων μου» με τὴν γοητευτικὴ Σουζὺ Βερνόν, τὸν «Σκλάβο τής Καρδῆς μου», τὸ «Λευκὸς σάν τὸ χιόνι», τὸ «Λίλιου», τὸ «Πλήρωμα», τις «Ὠμορφες Ἡμέρες», τὴν «Ἐπιφυλακὴ» και ένα σωρὸ ἄλλα ἔργα. Εἶμαι δὲ πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχη μου, γιατί ποτέ δέν μ' ἔγκατέλειψε και δέν μ' ἔκανε νά μετανόησω γιά τις πράξεις μου.

Κι' αλήθεια ὁ Ρολάν Τουταίν, ὁ γυιὸς αὐτὸς ἐνὸς μυστηριώδους Ἀσιάτη πρίγκηπος εἶνε ένα φαινόμενο τυχεροῦ κα' εὐχαριστημένου ἀνθρώπου.

ΑΛΜΠΕΡ ΓΚΑΛΑΝ

Ὁ Ρολάν Τουταίν